

Kedves Szabó Tibor,

te földmérő vagy, és nem szoktál verset olvasni, se semmilyen költeményt, történetet vagy szöveget sem gyakran. Mégis, barátom, neked írom meg ezt a levelet, mert velünk történt, igen, hogy mondtam valamit, valami olyat, ami bombasztikus, közhely-luftballon, semmiség. A Kölcseyről ráfordultunk a Zengő utcára. Itt száz éve kertészet volt, nárciszok és rózsák nyíltak Novothny bácsinál, akinél gyerekként én is vettem virágot. Legszebb illatok egyike a virágboltoké, nem? Földszag, pára, a táp levének, kannavizeknek párolgása, a szirmok illatozó erőlködése. Vidék, mint a mesében. Este volt, a halál előttünk táncolt, mögöttünk ringatta terebélyes valagát, vidék, de már a macskák is tápot esznek, a kutyákat sétáltatják, és fényes járművek köhintenek gázolaj-parfümöt a nyírt árokpartokra. Erikának megírtam néhány napja, le is fotóztam a mindentudó mobillal, mi van a tujákkal. Szerte a fák haldokolnak. A dió. Meggy. Fenyők. A Zengő utca tujáit is elérte a vész, Erikáék egykorvolt háza előtt kiszáradt kettő a négyből, a tuják halála sárga. Kérdeztem tőled nagy okosan, ahogy megálltunk a Zengő és a Bartók sarkán, szerinted mi a legfontosabb, te földmérő vagy, a parcellát, a szántót, a kaszálót, a kertet osztod és szorzod. Mi a legfontosabb szerinted, itt a Bartók utcán, a Radiohead, az Abba, az izlandi, skót, magyar hegyek emléke, a pocsoltyák fölött báli ruhába öltöző lélek, a Tisza, a kerékpárút az éjszakában, ahogy nézhetünk a magyar éj szurkosan lélegző méhébe, földanyánk lassan pulzáló óriás vulvájába, a legfontosabb a másik ember, nő, férfi, és aztán ki is mondtam, nem. Tibikém, inkább a vers. A vers a legfontosabb. Úgy mondtam én ezt, akár egy tanyai pedellus, aki cigarettázva várja a tanyák gubájából kibontakozó, hajnali harmaton átgázoló kölköket, szerintem, és néztem bele az éjbe, a legfontosabb a vers. Szia. Kimentünk egyszer Balára, földet mértél egy sárga rúd segítségével, valami távcsöved is volt, lemobiloztalak, és aztán majdnem szelfiztünk. Azt azért mégse. A föld is vers, gondolom én, az ég fölöttünk, kósza szelek, égi áramlások, szakadt szárnyakkal verdeső éneklények, vagy hogy esni kezd, hó, dara, dér, a személyiség pehelymaradék. Az emberek, tudjuk, telekvitákat tartanak, Erdély. Donyeck. Ez egy archetipikus tevékenység. Ciszjordánia, ennyit mondok még. Nem. A föld nem vers,

de a vers föld lehet, az ég sem vers, de a vers ég is lesz, az ember sem vers, de a vers ember lesz, ember, ember, a vers azért a legfontosabb, mert minden belefér, és akármi lehet. Az ember mindenből kieshet, és mint cekkerből a bőrbuksza, ki is hull. Szádból a szó, hová. Szívedből a kinek kell érzés. Kiesik égből, hull utazásból, otthonból, gazdagságból, hazája kalapszarából. Az ember kiesik a másik emberből. Jó. Ha isten vers lenne. Bocsáss meg, Uram, de elveszted te is, kisgyerek föl-szögelve, sokszorosítva, parádé. Mindenből minden kieshet. A vers semmi, de megtart. Nem eshet ki abból semmi. Minden elhagyhat. El is hagyatnak kevesek, sokak, mindenek. Isten is elveszt, de a vers nem. Ezt mondtam volna ott neked, Szabó Tibor barátom, akkor, egy vidéki novemberben, ködben ázva. Mondd el a verseknek a világot, bármit, a titkot, a hazugságot, a butaságot, az ember maradékát, megőrzi ő, pedig már nem is biztos, hogy él.